

Den lykkelige Familie.

Det største grønne Blad her til Lands, det er da rigtignok et Skræppeblad; holder man det foran paa sin lille Mave, saa er det ligesom et helt Forklæde, og lægger man det paa sit Hoved, saa er det i Regnvejr næsten lige saa godt som en Paraply, for det er saa forfærdelig stort. Aldrig vokser en Skræppe alene, nej, hvor der gror een, der gro flere, det er en stor Dejlighed, og al den Dejlighed er Sneglemad. De store, hvide Snegle, som fornemme Folk i gamle Dage lod lave til Frikassé, spiste og sagde: »Hum! hvor det smager!« for de troede nu, det smagte saa dejligt, de levede af Skræppeblade, og derfor bleve Skræpperne saaede.

Nu var der en gammel Herregaard, hvor man ikke længer spiste Snegle, de vare ganske uddøde, men Skræpperne vare ikke uddøde, de vokste og vokste over alle Gange og alle Bede, man kunde ikke mere faa Bugt med dem, det var en hel Skræppeskov, hist og her stod et Æble- og et Blommetræ, ellers kunde man nu aldrig have tænkt, at det var en Have; alt var Skræpper, — og derinde boede de to sidste, inderlig gamle Snegle.

De vidste ikke selv, hvor gamle de vare, men de kunde godt huske, at de havde været mange flere, at de vare af en Familie fra fremmede Lande, og at for dem og deres var hele Skoven plantet. De havde aldrig været udenfor, men de vidste, at der var endnu noget til i Verden, som hed Herregaarden, og deroppe blev man kogt, og saa blev man sort, og saa blev man lagt paa Sølvfad, men hvad videre der skete, vidste man ikke. Hvorledes det iøvrigt var at blive kogt og at ligge paa Sølvfad, kunde de ikke tænke sig, men dejligt skulde det være og særdeles fornemt. Hverken Oldenborren, Skruptudsen eller Regnormen, som de spurgte ad, kunde give Besked, ingen af dem havde været kogt eller ligget paa Sølvfad.

De gamle, hvide Snegle vare de fornemste i Verden, vidste de, Skoven var til for deres Skyld, og Herregaarden var til, for at de kunde blive kogte og lagte paa Sølvfad.

De levede nu meget ensomt og lykkeligt, og da de selv ikke havde Børn, saa havde de taget en lille, almindelig Snegl til sig, som de opdrog som deres egen, men den lille vilde ikke vokse, for han var almindelig; men de gamle, især Mutter, Sneglemutter, syntes, hun kunde dog bemærke, hvor han tog til, og hun bad Fatter, dersom han ikke kunde se det, han da vilde føle paa det lille Sneglehus, og saa følte han og fandt, at Mutter havde Ret.

En Dag var det stærk Regn.

»Hør, hvor det tromme-romme-rommer paa Skræpperne!« sagde Sneglefar.

»Der kommer ogsaa Draaber!« sagde Sneglemor. »Det løber jo lige nedad Stilken! Du skal se, her bliver vaadt! Jeg er glad ved, vi have vort gode Hus, og den lille ogsaa har sit! Der er rigtignok gjort mere for os end for alle andre Skabninger; man kan da se, at vi er Herskabet i Verden! Vi have Hus fra Fødselen, og Skræppeskoven er saaet for vor Skyld —! jeg gad vidst, hvor langt den strækker sig, og hvad der er udenfor!«

»Der er ikke noget udenfor!« sagde Sneglefar. »Bedre end hos os kan der ingen Steder være, og jeg har ikke noget at ønske!«

»Jo,« sagde Mor, »jeg gad nok komme paa Herregaarden, blive kogt og lagt paa Sølvfad, det er alle vore Forfædre blevne, og du kan tro, der er noget aparte ved det!«

»Herregaarden er muligvis falden sammen!« sagde Sneglefar, »eller Skræppeskoven er vokset hen over den, saa at Menneskene ikke kunne komme ud. Det har da heller ingen Hast, men du iler altid saa forfærdelig, og det begynder den lille ogsaa med; har han nu ikke i tre Dage krøbet op ad den Stilk, jeg faar ondt i Hovedet, naar jeg ser op paa ham!«

»Du maa ikke skænde!« sagde Sneglemor, »han kryber saa sindig, vi faa nok Fornøjelse af ham, og andet have vi gamle jo ikke at leve for! Men har du tænkt paa det: hvor faa vi en Kone til ham. Tror du ikke, der langvejs inde i Skræppeskoven skulde være nogen af vor Art?«

»Sorte Snegle tror jeg nu nok, der er,« sagde den gamle, »sorte Snegle uden Hus, men det er saa simpelt, og de have Indbildninger, men vi kunne give det i Kommission til Myrerne, de løbe frem og tilbage, som om de have noget at bestille, de veed vist en Kone til vor lille Snegl!«

»Jeg veed rigtignok den allerdejligste!« sagde Myrerne, »men jeg er bange, det gaar ikke, for hun er Dronning!«

»Det gør ikke noget!« sagde den gamle. »Har hun Hus?«

»Hun har Slot!« sagde Myrerne, »det dejligste Myreslot med syv Hundrede Gange.«

»Tak!« sagde Sneglemor, »vor Søn skal ikke i en Myretue! veed I ikke bedre, saa give vi det i Kommission til de hvide Myg, de flyve vidt omkring i Regn og i Solskin, de kende Skræppeskoven forinden og foruden.«

»Vi have en Kone for ham!« sagde Myggene, »hundrede Menneskeskridt herfra sidder paa en Stikkelsbærbusk en lille Snegl med Hus, den er ganske ensom og gammel nok til at gifte sig. Det er bare hundrede Menneskeskridt!«

»Ja, lad hende komme til ham!« sagde de gamle, »han har en Skræppeskov, hun har kun en Busk!«

Og saa hentede de den lille Sneglefrøken. Det varede otte Dage, før hun kom, men det var just det rare ved det, saa kunde man se, hun var af Arten.

Og saa holdt de Bryllup. Seks Sankt-Hans-Orme lyste, saa godt de kunde; ellers gik det hele stille af, for de gamle Sneglefolk kunde ikke taale Svir og Lystighed; men en dejlig Tale blev der holdt af Sneglemor, Fatter kunde ikke, han var saa bevæget, og saa gav de dem i Arv den hele Skræppeskov og sagde, hvad de altid havde sagt, at det var det bedste i Verden, og naar de levede redelig og skikkelig og formerede sig, vilde engang de og deres Børn komme paa Herregaarden, blive kogte sorte og lagte paa Sølvfad.

Og efter at den Tale var holdt, krøb de gamle ind i deres Hus og kom aldrig mere ud; de sov. Det unge Sneglepar regerede i Skoven og fik et stort Afkom, men de bleve aldrig kogte, og de kom aldrig paa Sølvfad; saa sluttede de deraf, at Herregaarden var falden sammen, og at alle Mennesker i Verden vare uddøde, og da ingen sagde dem imod, saa var det jo sandt; og Regnen slog paa Skræppebladene for at gøre Trommemusik for deres Skyld, og Solen skinnede for at give Skræppeskoven Kulør for deres Skyld, og de vare meget lykkelige, og hele Familien var lykkelig, thi den var det.

